

Sygn. akt: I C 435/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	Iwona Górską

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 września 2019 r. w G.

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

III. Zasądza od powoda J. B. na Z. pozwanego J. K. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 435/18

UZASADNIENIE

J. B. (powód) wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. (pozwanego) kwoty 41.880 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, tytułem zawartych w okresie od kwietnia 2017 r. do lipca 2017 r. ośmiu umów pożyczek, które jedynie częściowo zostały spłacone w czerwcu 2017 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując aby kiedykolwiek z pozwanym zawierał umowy pożyczki, zaś operacje bankowe jakie zostały uwidocznione w przelewach były faktycznie wykonywane bez jego zgody przez osobę trzecią, która miała dostęp do jego konta bankowego. Pozwany nigdy nie był zainteresowany zawarciem z powodem umowy pożyczki i jej nie zawarła w żadnej formie czy to ustnej czy to pisemnej.

USTALENIA FAKTYCZNE

1. W okresie od 10 kwietnia 2017 r. do 24 lipca 2017 r. powód dokonał na konto bankowe pozwanego osiem przelewów bankowych zatytułowanych pożyczka na różne kwoty :

a) w dniu 10 kwietnia 2017 r. na kwotę 3.500 zł z tytułem (...),

b) w dniu 11 kwietnia 2017 r. na kwotę 9.500 zł z tytułem (...),

- c) w dniu 2 maja 2017 r. na kwotę 400 zł z tytułem (...),
- d) w dniu 14 czerwca 2017 r. na kwotę 15.000 zł z tytułem (...),
- e) w dniu 10 lipca 2017 r. na kwotę 850 zł z tytułem (...),
- f) w dniu 14 lipca 2017 r. na kwotę 10.000 zł z tytułem (...),
- g) w dniu 19 lipca 2017 r. na kwotę 6.050 zł z tytułem (...),
- h) w dniu 24 lipca 2017 r. na kwotę 3.680 zł z tytułem (...).

W okresie od 19 maja 2017 r. do z konta pozwanego na konto powoda dokonano trzech przelewów na różne kwoty :

- a) w dniu 19 maja 2017 r. na kwotę 1.100 zł z tytułem „Zwrot pożyczki nr 1”,
- b) w dniu 16 czerwca 2017 r. na kwotę 300 zł z tytułem „Zwrot nr 2”,
- c) w dniu 30 czerwca 2017 r. na kwotę 5.700 zł z tytułem „Zwrot zaliczki nr 3”.

Okoliczności bezsporne nadto dowody: potwierdzenia przelewów z dnia 16 sierpnia 2017 r. k. 919, wydruk z rachunku pozwanego k. 101-102

OCENA DOWODÓW

2. Ustalony powyżej stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów przedłożonych przez strony w postępowaniu, które w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do swojej wiarygodności. Okoliczności które na ich podstawie zostały ustalone nie stanowiły sporu między stronami. Pozostałe dowody z dokumentów zaofertowane przez pozwanego dotyczące udziału osoby trzeciej w, według jego oceny, próbie wyłudzenia od niego pieniędzy nie były przydatne do ustalenia stanu faktycznego, gdyż przedmiotem postępowania było ustalenie czy między stronami istniał stosunek prawny w postaci umów pożyczki, dlatego zostały one pominięte jako nieistotne dla sprawy.

ROZWAŻANIA PRAWNE

3. Podstawę powództwa stanowił z art. 720 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić te samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z kolei w myśl § 2 tego przepisu umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenie woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie, zaś dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Zgodnie z przepisem art. 74 k.c. zastrzeżenie formy pisemnej, dokumentowej lub elektronicznej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód z zeznań świadków lub przesłuchania stron na fakt dokonania czynności.

4. Na wstępie należy wskazać, że między stronami zaistniał spór co do tego czy między stronami zostały zawarte umowy pożyczki w okresie od kwietnia 2017 r. do lipca 2017 r. Strona powodowa twierdziła, że strony zawarły szereg umów pożyczki, z których tylko mała część została spłacona i w związku z tym żąda zasądzenia kwot niezwróconych przez pozwanego. Jednocześnie powód nie wskazał żadnych twierdzeń, które mogły być zweryfikowane przez Sąd, co do okoliczności zawarcia tych pożyczek, formy zawarcia umowy zaś poza wskazaniem, że pożyczki miały być zwrócone we wrześniu 2017 r., powód nie wskazał odnośnie warunków na jakich pożyczki zostały udzielone. W ocenie Sądu wzbudzało to wątpliwość co tego czy pożyczki zostały rzeczywiście pozwanemu przez powoda udzielone. Dodatkowo wątpliwość tą wzbudzały wskazywane przez pozwanego okoliczności w jakich mogło dojść przez niego do utraty

kontroli nad swoim kontem bankowym wykorzystywanym do jego działalności gospodarczej (...) i udziału osoby trzeciej w działaniach mających na celu sprawienie wrażenia, że doszło do zawarcia umów. Co więcej z pisma powoda z dnia 30.09.2017 r. (k.111) akt wynika, że osoba którą wskazywał pozwany faktycznie istniała w ich wzajemnych relacjach i współpracowała z pozwanym przy prowadzeniu firmy.

5. Na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów i twierdzeń skoro wywodził z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniebdania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Wobec tego że pozwany zaprzeczył faktowi udzielania pożyczek to na powódzie spoczywał obowiązek wykazania, że takie umowy zostały zawarte.

6. Umowa pożyczki jest czynnością dwustronna i do jej zaistnienia niezbędne są zgodne oświadczenia woli obydwu stron umowy. Na Powód na poparcie swojego żądania zaoferował jedynie dowody w postaci opisanych powyżej przelewów. Przelewy te dzieliły się na dwie grupy : osiem przelewów wykonanych z konta powoda na konto pozwanego zatytułowanych pożyczka oraz trzy przelewy z konta pozwana na konto powoda z tytułami „zwrot pożyczki nr 1”, „zwrot nr 2” i „zwrot zaliczki nr 3”. Przepisy przewidują że umowa pożyczki przekraczająca 1.000 zł dla celów dowodowych ma być zawarta w formie dokumentowej, czyli na nośniku informacji umożliwiającym zapoznanie się z treścią oświadczenia woli stron. Sześć z ośmiu pożyczek przekraczało ta wartość, jednak powód nie przedstawił dowodu na potwierdzenie, że umowy zostały zawarte w tej formie. Zastrzeżenie takiej formy przez ustawodawcę wiąże się z określonymi konsekwencjami w postępowaniu dowodowym jak wskazano powyżej, czyli że w sporze nie jest dopuszczalny dowód z zeznań świadków lub przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Oznacza to, że strony mają obowiązek zawarcia umowy w formie dokumentowej, a w przypadku nie zachowania takiej formy umowy nie mogą skorzystać ze wskazanych powyżej środków dowodowych. Takich tez dowodów powód Sądowi nie zaoferował. W ocenie Sądu przelewy nie stanowią dowodu na zawarcie umów pożyczek, a jedynie dowód tego że w takich dniach powód przesłał na konto pozwanego określone kwoty pieniężne tytułując przekaz słowem pożyczka i kolejnymi numerami. Nie wynika z tego, że między stronami doszło do zawarcia umów, a jedynie że doszło do przekazania środków pieniężnych na konto pozwanego. Pozwany twierdził że w rzeczonym okresie nie był jedynym dysponentem tego konta i nie miał wpływu na operacje jakie miały na nim miejsce.

7. Potwierdzać stanowisko powoda w zakresie jego twierdzeń o zawarciu umów pożyczek miały trzy przelewy wykonane z konta pozwanego na konto powoda. Jeden faktycznie opisany „zwrot pożyczki nr 1”, lecz kolejne już bez tak jednoznacznych opisów tj. „zwrot nr 2” i „zwrot zaliczki nr 3”. Nie jest znany Sądowi mechanizm wykonania tych przelewów, lecz w ocenie Sądu nie mogą stanowić dowodu na to, że zostały między stronami zawarte umowy pożyczki.

8. W stosunku do dwóch umów o wartościach mniejszych niż tysiąc złotych, powód również nie zaoferował poza przelewami żadnych innych środków dowodowych, mimo że w stosunku do tych pożyczek ograniczenia takie nie obowiązywały.

9. W ocenie powoda udowodnienie przez niego, że dokonał na konto pozwanego przelewów określonych kwot z tytułem pożyczka przesądzało kwestię uznania przez Sąd, że doszło do zawarcia umów pożyczek. Jednak w ocenie Sądu okoliczność ta jedynie stanowiła jeden z elementów, który powód musiał udowodnić, aby wykazać istnienie między stronami stosunku zobowiązaniowego, czyli przekazanie pozwanemu środków pieniężnych. Jednak ten jeden element nie świadczy o tym, że między stronami doszło do zawarcia umowy. Fakt zawarcia umowy powinien być udowodniony wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, a tych powód Sądowi nie zaoferował. Dowodem na zawarcie umowy byłaby umowa zawarta w formie dokumentowej, lub w stosunku do umów poniżej tysiąca złotych zeznania świadków lub stron. Skoro takie dowody nie zostały przedstawione to w ocenie Sądu powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia.

10. Wobec powyższego Sąd w pkt I wyroku na mocy art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwo.

11. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając powoda tymi kosztami i zasądzając na rzecz pozwanego, który proces wygrał kosztami procesu przez niego poniesionymi. Na koszty składają się 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3.600 zł kosztów zastępstwa procesowego